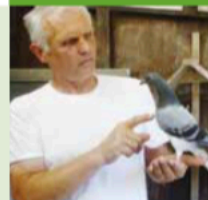

MARTIN VAN ZON

COLUMN

ONVOORSPELBARE RAADSELS!

Laatste vlucht met de jongen

We hebben nog slechts een vlucht te gaan en dan zit het jonge duiven programma er weer op. Ik kijk altijd uit naar de laatste vlucht met de jonge duiven. Niet omdat ik het spelletje zat ben maar omdat het de vlucht is met de verste afstand. Orléans jonge duiven was voor mij altijd het hoogtepunt van het jonge duiven programma. Zes, zeven of zelfs acht uur vliegen scheidt het kaf van het koren. Duiven die op Orléans van voren wisten te vliegen werden later altijd de betere oude duiven. Ik heb dat niet een keer meegemaakt, maar zo vaak dat ik durf te stellen dat dit een zekerheid is. Dat Orléans van het vliegprogramma is gehaald blijft voor mij nog steeds een onbegrijpelijke en verkeerde beslissing. Op deze vluchten (rond de 500km) op het eind van het jonge duivenseizoen zijn de kaarten geschud en verspeel je in principe geen duiven meer. Maar ja, deze onlogische beslissingen zijn genomen en we moeten het er mee doen. Dus kijken we uit naar de verste jonge duivenvlucht en die vindt dus plaats het volgend weekend.

Mooiste vluchten

Zoals ik al eerder schreef vind ik de dagfond vluchten met de oude duiven en de midfond vluchten met de jonge duiven de mooiste vluchten. De invloed van de wind, de ligging en de massa speelt dan een iets mindere rol. Ik keek dit jaar dan ook uit naar de eerste midfond vlucht met de jonge duiven. We hadden een mooi ploegje klaar zitten en ik korfde deze in blakende conditie in voor Peronne, onze eerste afdelingsvlucht en midfond jonge duiven. Deze eerste afdelingsvlucht is dan ook gelijk de eerste vlucht die we op donderdag inkorven. De duiven werden niet gelost op zaterdag maar op zondag en de duiven hadden dus

gelijk 3 nachten mand. Onze verwachtingen waar hoog en toen de eerste duif arriveerde schrok ik. De duif viel met verkrampte poten op de klep en bleef daar met haar vleugels wijd gestrekt liggen. Even later arriveerde nummer twee en ook die viel in dezelfde conditie op de klep.

Dorst

Dat ging zo door en even later zag ik dat al mijn duiven helemaal uitgedroogd op de roosters rond de drinkbak lagen. Er waren nog geen 20 duiven terug toen mijn zoon Jochem mij erop attendeerde dat de drinkbak leeg was. 2 liter water voor nog geen 20 duiven dat voor-spelde niet veel goeds! Het werd

ook niet veel goeds want toen ik af ging slaan moest ik nog een groot aantal duiven thuis krijgen. Nu heb ik de gewoonte om als de vlucht gedaan is even naar mijn buurman Arie te lopen. We praten dan even de vlucht door en er komen soms enkele liefhebbers aanwaaien die ook even een praatje maken en wat tijden door geven. Toen ik Arie vroeg of zijn duiven ook zo uitgedroogd waren keek hij mij verbaasd aan en zei dat zijn duiven helemaal geen dorst hadden. Er arriveerde nog een liefhebber die duiven had gelet bij een andere liefhebber in onze straat en ook hij vertelde dat de duiven daar absoluut geen dorst hadden. Toen ik af ging slaan had buurman Arie bijna alles thuis en moest ik er nog 19! Toen ik in de club arriveerde was daar de stemming in mineur. Heel veel duiven nog weg en de

meeste liefhebbers hadden (toen ze af gingen slaan) de helft nog niet thuis. Wel had iedereen het over dorst, dorst, dorst! Hetzelfde patroon als op mijn hok.

De week erop hetzelfde

Een rare situatie dus in duivenclub Gouderak, heel veel weg en veel uitgedroogde duiven en in duivenclub Krimpen aan de Lek iedereen bijna alles thuis en helemaal geen dorstige duiven. Maar we vliegen wel tegen elkaar en zitten in dezelfde auto. Een week later vlogen we Pont st. Maxence en opnieuw kwamen mijn duiven kapot en uitgedroogd thuis. Opnieuw vroeg ik mijn buurman Arie na de vlucht of zijn duiven ook zo uitgedroogd waren. Opnieuw moest Arie ontkennen dat zijn duiven dorstig waren. Arie nodigde mij ditmaal uit om eens in zijn jonge duivenhok te komen kijken. Terwijl mijn duiven voor mal bij de drinkbak lagen, braken Arie zijn jonge duiven de tent al weer af. Zijn doffers stonden te ronken op hun staart en Arie wees naar zijn drinkbak waar nog geen centimeter water uit was. Weer had Arie alles bijna thuis en weer moest ik er op dat moment nog heel veel thuis krijgen. Toen ik af ging slaan veroorzaakte ik een ongeval waardoor ik een uurtje later in de club arriveerde. Aangezien iedereen zat te wachten op de uitslag had ik nu de gelegenheid om mijn beklag te doen ten overstaande van alle liefhebbers. Terwijl ik van wal stak bleek het onderwerp al behandeld te zijn door de hele club net voordat ik arriveerde. Hetzelfde patroon als de week ervoor heel veel duiven weg in onze club en dorst, dorst, dorst! De voorzitter was op dat moment zelfs nog 10 jonge doffers kwijt (zijn betere) die bij elkaar in 1 mand waren ingekorfd. Om moedeloos van te worden, Krimpen dus geen dorst en perfect naar huis, Gouderak grote